

9. Odhaleny

Nicole zívla. Lara se na ni udiveně podívala: Že by konečně nějaký normální lidský projev? Neměla se ale co divit, už seděly v nákladovém prostoru nějakou dobu a byla to nuda. A také celou noc nespaly, což pro tak malou holčičku bylo určitě vyčerpávající. Lara nastražila uši a snažila se zjistit, jestli třeba nezaslechne něco, co říká Bannerson. Přes tlusté dveře ale neměla šanci. Když se podívala zpět na Nicole, zjistila, že spí. Uvědomila si, že i ona sama je už velmi unavená, ale nebyl dobrý nápad teď usnout. Možná jen se trochu pohodlněji opřít o stěnu... A nebude vadit ani když na chvíli zavře oči, nehodlá přece spát...

Lara se s trhnutím vzbudila. Usnula, sakra! Ale vypadalo to, že se nic nestalo, Nicole pořád ještě spala a Lara aspoň už nebyla tak unavená. Příště si ale musí dávat větší pozor. Pak si teprve uvědomila, co ji vzbudilo – pravděpodobně se chystali k přistání. Že by už tak brzo? I když... jak dlouho vlastně spala?

Na přemýšlení o tom ale klid neměla, náhle totiž zaslechla zvuk otvíraných dveří. To nebylo dobré. Jestliže sem někdo vejde, je jen malá šance, že by si jich nevšiml - nákladový prostor nebyl nijak velký. Jenže nikdo dovnitř nevešel, zato se zvenčí ozval Bannersonův hlas:

“Hej, co tam děláš?”

Jiný muž, se vší pravděpodobností ten, kdo dveře otevřel, odpověděl: “Myslel jsem, že by bylo vhodné zkontrolovat náklad...”

“To můžeš udělat i za letu,” odbyl ho Bannerson.

“Jenže to není zrovna bezpečné...”

“Teď není na takové věci čas! V St. John's jsme přistáli jen pro doplnění paliva, ihned poté zase odlétáme!” Jeho hlas zněl opravdu netrpělivě a také trochu výhružně, pokud bude tato konverzace pokračovat. Druhý muž si toho - ať už záměrně, nebo nevědomě - nevšiml:

“Bojíte se, že vás předběhne Lara Croft?” Odpovědi se nedočkal, a tak pokračoval: “Myslíte, že je na cestě do Mexika? Podle mě ani neví že nějaká druhá dýka ex-”

“Ví to,” přerušil ho Bannerson, “určitě to ví, na to ji znám moc dobře.”

“Ale jak by se to mohla dozvědět?”

“To nevím a je mi to jedno. Už tu jen ztrácíme čas, jdi říct pilotovi že za pět minut odlétáme.”

Dál už Lara neslyšela, protože se dveře s bouchnutím uzavřely. Spokojeně se pro sebe usmála: Čím víc bude spěchat on, tím blíže k dýce bude i ona. Jestliže jsou teď v St. John's, už to nemůže trvat moc dlouho.

Letadlo odstartovalo a zamířilo na jih. Lara se pohodlně opřela o stěnu a pozorovala spící Nicole. Bude jí k něčemu užitečná, nebo za ní bude celou dobu jenom běhat jako pejsek? Ať tak či tak, tohle dobrodružství si projdou spolu... Jen ať se Nicole nic nestane, to by si neodpustila. A kdyby jí chtěl Bannerson zkřivit třeba jen vlásek, bez váhání ho zastřelí – tohle děvčátko si už tak vytrpělo dost... a teď se dobrovolně žene do ještě většího nebezpečí. Jak to s ní jen dopadne?

Z myšlenek Laru vytrhl zvuk otvíraných dveří. Samozřejmě ne těch venkovních, ale těch, co vedly z paluby letadla.

“Tak já to teda jdu zkontrolovat,” ozval se ode dveří Laře již známý hlas, “ale když se něco nebude v pořádku, nezapomínejte na to, že já se na to chtěl kouknout dokud jsme byli v bezpečí na zemi.”

“Hele, jestli se bojíš, tak tam radši vůbec nelez, nebo nás vyhodíš do vzduchu,” promluvil další muž.

“Správně! Boj se, nelez sem!” přála si v duchu Lara, ale muž její krosby nevyslyšel:

“Ve vzduchu už sme, s tím už nic nenaděláš. Jdu se na to podívat, ať mám alespoň čistý svědomí, že jsem se na to nevykašlal.”

“Ty máš svědomí, jo?” ušklíbl se druhý muž, ale on už si ho nevšiml. Vešel do nákladového prostoru a rozsvítil v sešerele místnosti. Zastavil se u jedné z nejbližích beden, ale po chvílce se zvednul, zamumlal něco ve smyslu “jakým stylem to sem ti blbci naskládali” a vydal se do

zadní části. Během chůze ještě letmo prohlížel okolní náklad, aby nepřehlédl něco, co chtěl zkontrolovat. Asi v půlce se zaraženě zastavil a zíral mezi bedny. Ze stínu mu dvěma pistolemi mířila přímo do obličeje štíhlá hnědovlasá žena a vedle ní na zemi spalo malé dítě.